

כניסת שבת:
 ירושלים: 18:19
 ת"א: 18:34
 חיפה: 18:26
 באר-שבע: 18:37

יציאת שבת:
 ירושלים: 19:32
 ת"א: 19:35
 חיפה: 19:34
 באר-שבע: 19:35

יריית פתיחה / אישי פרי

ועומדים. ועל כן עמדו ותהו: הא-כיצד? מי יכול לעמוד לדין קשה זה?

"משה רבינו בתשובתו גילה להם את סוד חיי ההקרבה וההתחסדות - התעסקו בתורה! לבן התורה השרוי באהלה של תורה, שום מעשה אינו קשה וחשוב קרבן, המאור שבתורה הופך את מצוותיה לערכי האדם עצמו. מילוי חובותיה נעשה לכורח פנימי בבחינת 'עשה רצונך כרצונו וכו' בטל רצונך מפני רצונו"

במקום אחר ('לפרקים ב' תק"ב), מחדד עוד ראש ישיבת מונטרה את דבריו:

"העיקר היא השתרשות המצוות פנימה במידה כזו עד שלא יעלה על דעתם אפילו שיש בזה משום קרבן -מה. או שעושים מצווה פלונית או אלמונית מתוך רצונו של זולת, לפי רצונו של מקום ולא לרצונם הם. ההשתרשות צריכה להיות כל כך עמוקה, עד שההתעוררות לעשות מצווה תתפרץ מפנימיות גוף ונפש, בבחינת בטל רצונך מפני רצונו"

הקרבן - מלמדנו הרב וינברג, איננו הקרבה אפופת סבל. בכלל לא. הקרבן הוא המקום

<< המשך בעמוד הבא

1. הנפש ז"ל.

הניב "נפש" נזכר בפרשה, ולא-רק, לא פעם ואף לא פעמיים. עם-זאת כאן הבן שואל: מדוע מבכרת התורה לנסח ענייני קרבנות בלשון "נפש", שכידוע מבטא את עניין הרצון והחפץ (רש"י בראשית כג, ח). מדוע לא כתבה בלשון "אדם"? כלום כל דמותו של קרבן הוא החפץ והרצון? מה באמת פשרה של מילה?

***

"הישיבה איננה 'מכונה' לייצור בני תורה והבית איננו 'מכונה' לייצור ממלמלי קריאת שמע! רגלי הנער צריכות ללכת מאליהן לבית המדרש"

מדרש מפתיע המופיע בפרשה, מעורר-גבה אצל גאון ההגות, ראש ישיבת מונטרה בשוויץ, רבי יעקב יחיאל ויינברג זצ"ל. כה נכתב במדרש (ויקרא רבה ח, ה): "כששמעו ישראל פרשת הקרבנות, נתיראו. אמר להם משה: אל תיראו. התעסקו בתורה ואין אתם יראים מכל אלה". מה בעצם, תוהים הכול, טיבו של הדו-שיח הזה בין משה לעם ישראל?

הרב ויינברג מנתח את המאמר לנתחים: "ישראל, בשעה ששמעו ענין הקרבנות, חרדו. נמס ליבם בקרבם כי חשבו שהבאת הקרבנות הריהי מטרה לעצמה, ועל כך הם מצווים?"

השבוע בגליון:

4

"ילדים טהורים":
 הרב גבריאל ששון - מונולוג דומע

זוג או פרד?!
 הזוגיות בראי הפרשה: גלעין או אגוז?

3
ישיבה של מטה:
 כשהישיבה הופכת ל'מכונה' לייצור תלמידים

סגולה למניין:
 סיפור בלתי-ייאמן מבית העלמין 'סגולה'

הגיליון י"ל ע"י:

"מכון בלבבי - יהדות מלב אל לב"

1

גיליון "פרש"יית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.
 עורך ראשי: הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867. להנצחות פנה לפל: 0527697719

לקבלת הגיליון במייל - שלחו בקשה ל: abyisrael@gmail.com

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

הנאצל ביותר בנפש היהודי ההומה לבוראה. היהדות היא החפץ הפנימי, האנושי, וככזו גם הקרבה לא תעיב עליו ותעמוד בדרכו. אדרבה. היא תיקלט כאתגר מנענע נפש.

אצל היהודי, מילוי חובותיו, הוא הכרח אלמנטארי למרווה הנפש. אילולא כן, אין אישיותו צרופה דיו.

הוא לא קם מלא-קומתו ומפנה את מקום מושבו באוטובוס עבור הקשיש תוך פליטת אנחה מוסווית. הוא קם עם חיוך רחב ומאושר. חיוך של זכות.

זוהי חובה, אך יותר מכך זכות!

***

מה, בעצם, מאלפנו משה רבינו? אם נרצה לקחת מן הדברים צידה לדרך לימינו אנו - מה ניקח?

שאסור שהרובוטיקה תשתלט עלינו. שהילד יקום בחופזה לקרוא קריאת שמע רק בגלל שאביו גוער בו קשות, ושהבן הצעיר יהגה בגמרא רק בגלל שהמשגיח לוטש עליו עיניים יוקדות.

אחרת, מה שקורה הוא, שימים אלו, ימי פגרת 'בין הזמנים', הופכים 'שם נרדף' לפורקן, ובשעות היעדרות של אבא גוער, סוגיית 'קריאת שמע' מרחפת בחלום השביעי...

בכוח התורה, לימדנו משה רבינו, לנער את התחושות ולתת לנער לחבק את הגמרא. מתוך חיבה פנימית עמוקה ויוקדת. ממש לא בגלל ה'משגיח' חמור-הסבר. גם לא בגלל האבא הגוער. בגלל שהתורה היא משכרת, ובגלל שאין תחושת סיפוק כשל קריאת 'קריאת שמע' בזמנה!

כי הישיבה איננה 'מכונה' לייצור בני תורה, והבית איננו מכונה לייצור ממלמלי קריאת שמע!

***

מאות המילים דלעיל תומצתו בניב אחד בתורה: "נפש". אכן, הרצון הפנימי הוא נשמתו של הקרבן. דם-נפשו. ואת הנכס הזה איבד דורנו.

כי הקרבן איננו עול. הוא מעשה אינסטינקטיבי בחיי היהודי! הנפש מקריבה - לא האדם!

"אש התשוקה, כנגד אש הקרבן" - בלשונו הבוערת של בעל התניא זי"ע.

נפש יהודית - אייה את?

בעניין משהה חמץ ע"מ לבערו

פסחים ה, ב. בגמרא: כתיב שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם וכתיב אך ביום הראשון תשביתו. וברש"י שאור לא ימצא בבתיכם - אפילו שעה אחת בתוך השבעת ימים וכו'.

מדברי רש"י הללו משמע ברורות שהמשהה חמץ ע"מ לבערו עובר הוא באיסור 'בל יראה' (וכאשר דן בזאת תוספות לקמן כט, ב) דאי מותר מה יש לדון פה כלל מדין איסור "שהייה", הלא אינו קיים כלל כעת שמשהה טרם ביעורו.

ובאמת שבשאלת אריה סימן פ"א כבר הוכיח מדברי רש"י לקמן ו, ב דמשהה חמץ ע"מ לבערו גם עובר, ותמוה מדוע נמנע ולא הוכיח מכאן זאת.

כמובן, שתוספות כאן לא יכול לפרש כרש"י ופירש שהבעיה כאן הינה ביתור מקרא דתשביתו, משום שלשיטתו רק פעולת שהייה אסורה ולא שהייה בעצם.

אכן, גופם של דברי התוספות תימה המה, שהלא לפי מה שביאר המנחת חינוך הנודע מצווה ט' שיש מקום לומר שיש מצווה חיובית ואקטיבית של ביעור והשבתה בקום-ועשה עד שיצטרך מלכתחילה לתור אחרי חמץ בכדי לבערו מוטב צריכים אנו לקרא של "תשביתו" כדי שישמיענו זאת בעצמנו.

ועיין היטב.

<<<

בדרך לימודי במסכת ביצה, אעלה את המחשבה הבאה שעלתה בהגיוני:

בגמרא (כא, ב) נאמר שאסור לזמן את הנוכרי במועד גזירה משום 'שיירי כוסות'. היינו - שישנו איסור יין נסך, ויכולים אפוא להיכשל בזה. ויש לדון לכאורה שלא יהא בזה משום 'יין נסך' שכן שמה יש כאן רק 'חצי שיעור' ולדעת ריש לקיש (יומא פד, א) אינו אסור מן התורה.

אכן בפשטות ייראה שבעניין איסור יין נסך הדין שונה. שכן שורשו הוא מחשש התקרבות יתר לנוכרי (ראה שבת ז, א), ומשכך גם בחצי שיעור, ובכל לגימה בעצם, ישנו לחשש זה.

דוג - או פרד?

מאת: הגאון רבי מרדכי טולדנו אב בית הדין בירושלים

הרחקה שהיא קרבה!

אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבוא וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא, הדא הוא דכתיב (ויקרא ז, כד): ותלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלהו, בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבוא. (מדרש רבה ויקרא יג). נראה שלקח מאלף לחיי הזוגיות טמון בדברי המדרש:

אחד הדברים המעיקים בקרב משפחות תורניות הוא, שישנה תחושה רווחת של הקרבת הרצונות והמאוויים על מזבח הבית היהודי: עינינו רואות וכלות איך אנשים מבליים בפסח בכתי מלון בשוויץ ורומא ואנו דורכים באותו מקום. נעדרים אנו מפינוקים ורכבים מושכרים. ביחוד בחג הפסח עלולים לחוש סוג של פספוס כאשר אחרים אוכלים מכל אשר לאל-ידם ואילו אנחנו נותרים עם החומרות הישנות המותירות אותנו כלואים עם התפוחי-אדמה והתפוזים.

הרגשות הללו מקורן בחוסר ידע בערך המצוות, בערכן של שמירת מצוות. היא הנזר וההרחקה היא הקרוב האמתי" אסורות.

ימחישו לנו זאת איסורי נדה. בחז"ל נאמר שאלו באים כדי לרענן הזוגיות ולחבב האישה על בעלה. הוי- אומר: בעצם שמירת האיסורים והתנזרות טמונים החיים המאושרים. ההתנזרות היא הנזר, וההרחקה היא הקרוב האמתי.

זהו יסודו של רבי ברכיה: מי שלא אוכל כעת הוא שבסופו של דבר אוכל. המסתייג מאכילת מאכלות אסורות הוא שבסופו של יום נמצא מתענג באמת.

משל למה הדבר דומה? הפרי. בפרי עצמו יש להבחין בין החלקים שהם ברי אכילה לבין אלו שלא. העטיפה או הקליפה לעיתים רבות אינם ברי-אכילה, אבל האם ילין האדם על אי אכילת הקליפה העבה של האבטיח? האם יקבול על ששילם על הקליפה המיותרת? לא ולא. ומדוע? פשוט מאוד: כי כל בר שכל יודע כי הקליפה הנה מצרך חיוני לשמירת טריות האבטיח שכן אילולא היא יירקב, וכי איש לא ירכוש אבטיח מבלעדיה.

כלומר: הנזרות מפירות מסוימים היא-היא הקליפה המשמרת את הפרי. גם באבוקדו - הירק שהגיע הנה עד לא מכבר, מי שלא שת לב חושב שהגלעין כמוהו כאגוז והוא מנסה לחתכו. זורק העיקר ושומר הטפל. מנסה לשבור הגלעין אך לשווא. אך זה עומד בתוקפו ואף שובר השמשה.. בחיי הזוגיות אנו עלולים להתבלבל בין הפרי לקליפה. לזרוק הפרי ולהישאר עם הקליפה או הגלעין. ואולי גם לקבל כאבים מיותרים..

הביא לדפוס: הרב אברהם ישראל פרידמן

רגע של מחשבה / הרהורים

"עם כל הצניעות, אבל..."

מה קורה כשתכסיסי הדיפלומטיה משתלטים על השיח האנושי שלנו? הקשיבו היטב:

"עם כל הצניעות, אבל...", התבטא השבוע איש מפלגה בניסיון לדבר על ליבו של ראש הממשלה שיעניק לו תפקיד נחשק בממשלה הבאה. ואז הוא מנה בפרוטרוט שלל הישגים שנוקפים לזכותו.

אנחנו מכירים את המשפטים המתוחכמים הללו בכל שיח אנושי. "אין הנחתום מעיד על עיסתו, אבל אי אפשר להתעלם משלל יתרונותיי, מפטיר אדם כאשר הוא תופח על עצמו על השכם.

אין אבסורדי ממשפטים כאלו, אבל הם הפכו לנחלת-חיינו. תכסיסים דיפלומטיים המה.

אז הנחתום מעיד על עיסתו או לא?

תענו אתם

נקודה טובה.

מניש: אלי כהנא

הגב פינת הפלמ"ח

ילדה קטנה עומדת ומוכרת צירי-גוי. זה מה שמצאתי בשלהי שישי האחרון, ברחוב הגב פינת הפלמ"ח שבשכונת פרדס-כץ הבני-ברקית.

הילדה בת השבע, ספק בת למשפחה קשת-יום ספק עושה זאת לתחביב, לא הותירה איש מעוברי-האורח אדיש ושווה-נפש.

בעיני ראתי, חילונים כחרדים שליבם נכמר על ילדה רכה בשנים, שמתאוה לקושש כמה זהובים [כאמור, מי-יודע לשם מה], והביעו עניין רב בחפציה.

צמידים, ספרים משומשים ב-5 ש' ואפילו אורגן לילדים שכבר לא פועל, היו שם.

התרגשתי לראות את החמלה היהודית העמוקה. ליבי נקרע.

כבר לא מחכה למניין

כבוד בערבה, ישב בנימין ז' וציפה לבואם של נקראים מזדמנים כדי להשלים מניין לקדיש עבור רעייתו עליה השלום. משהגיע הדבר לידיעת הרבים, הוצף בית העלמין בדתיים ושאינם שהלב היהודי שלהם לא נותר אדיש. **לקרוא ולהתרגש.**

חמישי האחרון. בית העלמין סגולה בפתח תקווה. בנימין ז' יושב בגפו ליד מקום מנוחתה של רעייתו עליה השלום ומצפה לאנשים טובים מזדמנים שיאיתו להשלים לו 'מניין' לקדיש. אך לשווא. המקום שומם והאנשים המיוחלים, כמובן, בוששים מלבוא.

בפוסט שפורסם באותה שעה ברשת החברתית בדף הנושא את השם 'הצינור' סופר על אדם מבוגר הממתין משעות הבוקר בבית העלמין 'סגולה' בפתח תקווה למניין, בכדי שיוכל לומר קדיש לעילוי נשמתה של רעייתו שהיום הוא יום פטירתה.

בפוסט תואר כי האיש "יושב שם לבד ההמונים כאמירת ה'קדיש'. צילום: פישפשוך. כבר משעות הבוקר המוקדמות". בפוסט הופיעה קריאה לאנשים רלוונטיים לקום ולעשות מעשה: "אל תשאירו אותו לבד", נכתב שם.

הקריאה זכתה להדים נרחבים ברחבי הרשת. רבים רבים הגיבו בחיוב לקריאה והבטיחו את השתתפותם.

בשעה שנקבעה, התאספו במקום מאות אנשים שהגיעו במיוחד בכדי להשלים מניין. "אחרי כל הכעס ושנאת האחים מהבחירות האלה, הגיע הזמן לחזור למוטב ולהראות קצת אהבת חינם. כולנו אחים וכולנו יהודים", הביע אחד מהמשתתפים את תחושותיו.

האיש, שלא היה מודע להתגייסות המקוונת עבורו, דמע מהתרגשות. "האיש היקר בוכה מהתרגשות לנוכח כמות האנשים שהגיעו", שח אחד הנוכחים.

"אחרי שפרסמנו את סיפורו של בנימין שיושב ומחכה בבית העלמין שגברים יבואו להשלים לו מניין לאזכרה של אשתו", צוין בדף 'הצינור' בו כאמור פורסמה הקריאה, "הגיעו לשם מאות אנשים שריגשו את בנימין שהתאלמן לפני שנתיים עד כדי דמעות".

מרגש.

"השכינה בוכה"

הוא שיכל שבעה ילדים באסון השריפה, אבל תקוותו היא לעורר התעוררות ציבורית. הרב גבריאל ששון - המונולוג

אי אפשר שלא להיות מוקסם מאישיותו של רבי גבריאל ששון שליט"א. האיש, שהפך בשל שקי יגונו ל'כוכב' תקשורת, הוא למעשה חף מכל צרמוניה תקשורתית. הוא יהודי אצילי ובר-לבב. השיחה שלו עמי נעשית בגובה העיניים וישר ללב.

כשאני מבקש ממנו מסר להעביר לציבור, הוא מבקש להרהר שניות אחדות: "תן לי רגע לחשוב".

לאחר שניות אחדות הוא אומר: "מישהו שניחם אותי כאן, אמר לי כך: מתי שכינה לוקחת ילדים השמימה? כשהיא בוכה. כשהיא בצער. מעתה, ההורים כשהם בצער, יכולים להבין את השכינה.

"אמרתי בלוויה: מדוע צריך קרבנות? כדי שיהיה כפרה. שתשכון השכינה בעם ישראל. הרי המשכן לא נמצא, וצריך אהבת חינם ואחדות כדי להשיב את השכינה לתוכנו.

"אך כיום, כידוע, השכינה נמצאת בתוך הבית. האישה היא השכינה. בלי שלום ורעות בבית אין שכינה. יודעני, שמנהג היה לו לראש ישיבת קול תורה, הגרש"ז אירבך זצ"ל שטרם נכנס לביתו היה מיטיב בגדיו ורק-אז נכנס. וכששאלוהו פעם על פשר מנהגו זה, השיב: 'מה זאת אמרת? אני נכנס לקבל פני שכינה!'.

"אנחנו, לא ניחנו במידות המופלאות של ראש ישיבת קול תורה, אבל מכל מקום אנחנו יכולים לנגוע בתכונה נעלית זו. לפני שאנחנו נכנסים אל הבית, אחרי הלימוד, העבודה, ועמם כל בעיות היום, לא ניכנס מיד. נעצור ונחשוב על השכינה שאנו הולכים לפגוש. נתכנן איך אנחנו הולכים להתנהג. שלא נעשה דבר בלי מחשבה. עלינו לחשוב שהאישה זו השכינה. כך יבוא השלום בבית וכך ממילא תבוא השכינה לבית.

"רק אחרי שיש שלום בית, ניתן להתחיל בחינוך הילדים. כי אם רוצים ילדים טובים וטהורים - זה מתחיל בשלום בית. כי אילולא כן, אין את הבסיס. אין את הרקע לחינוך הילדים. רק דרך זה הילדים ילכו לבית הספר ולא יתגוששו, כי הם לא ראו את זה בבית בכלל. אני חושב שהדבר הזה יכול לתקן המון". דומה בעיניי שהאב השכול שואג בשקט. מבקש שזעקתו זו תהדהד בכל בית יהודי בעולם כולו.

בל נטריחך, אולם כלל ישראל ישמח לשמוע שתי מילות קינה והספד על הילדים האהובים, זיכרונם לברכה.

"כל הורה יודע שהילדים נולדו עם תכונות הייחודיות להם. אני מרגיש שקיבלתי מתנה. כל אחד ואחד היה מתנה. אנחנו יודעים שהשלום בבית מביא לילדים טהורים.

"הצד השווה שבהן, שכולם היו אציליים באמת. מאוד טהורים. הייתה להם מאוד אהבה ביניהם. זה היה טבעי. השקענו בהם בכך, כל העת. אני חושב שהם נלקחו כולם ביחד, כי הם אהבו אחד את השני כל-כך הרבה. הקב"ה עשה אותם ממש יחידה אחת. זר של שושנים".

אנו נפרדים מרחוב רמת הגולן 47. תחושות קשות מלוות אותנו. שבעה בנים, כן, שבעה בנים, נאכלו באש. מאמינים?

הכתבה המלאה מתפרסמת השבוע בעיתון "יום ליום"